

Голас Радзімы

ВІДААННЕ БЕЛАРУСКАГА
ТАВАРЫСТВА
ПА КУЛЬТУРНЫХ СУВЯЗЯХ
З СУАЯЧЫННІКАМІ
ЗА РУБЯЖОМ

Цана 2 кап.
№ 6 (912) Люты, 1966 г.
Год выдання 11-ы

МЕСЯЦ ГАВОРЫЦЬ З ЗЯМЛЁЙ

**ПРАЦЫ
І РОЗУМУ
НАШАГА НАРОДА —**

СЛАВА!

«МЕСЯЦ -9» — НА МЕСЯЦЫ

3 лютага 1966 года ў 21 гадзіну 45 мінут 30 секунд па маскоўскаму часу аўтаматычная станцыя «Месяц-9», запушчаная 31 студзеня, зрабіла мяккую пасадку на паверхню Месяца ў раёне акіяна Бур, на захад ад кратэраў Рэйнер і Марый.

Пасля паспяховага завяршэння мяккай пасадкі на паверхню Месяца са станцыяй «Месяц-9» была ўстаноўлена надзейная радыёсвязь.

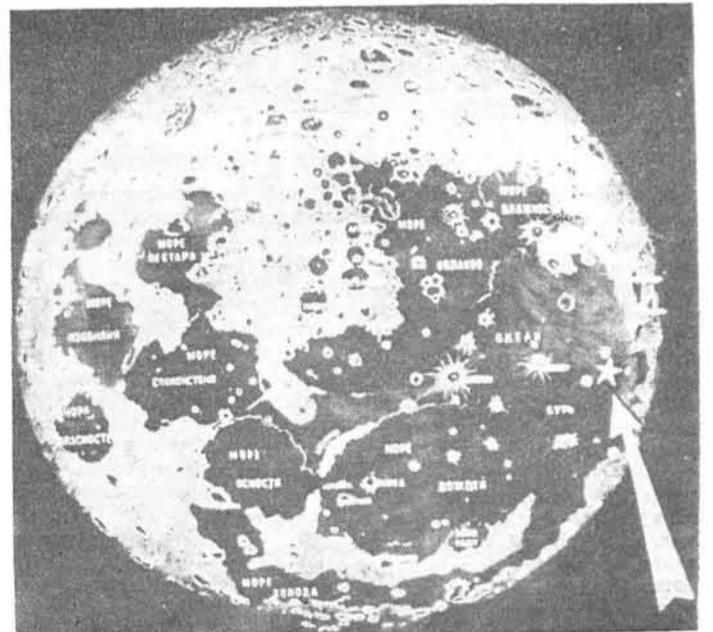
Праведзена некалькі сеансаў радыёсвязі, у выніку чаго атрымана тэлеметрычная інфармацыя. Станцыя перадала на Зямлю фотаздымкі ландшафту Месяца. Намечаная праграма даследавання Месяца з дапамогай аўтаматычнай станцыі «Месяц-9» паспяхова завяршана. Атрыманая інфармацыя апрацоўваецца і вывучаецца.

ВІНШАВАННЕ З ПЕРАМОГАЙ

У сувязі з паспяховым запускам на Месяц савецкай касмічнай станцыі «Месяц-9» Цэнтральны Камітэт КПСС, Прэзідыум Вярхоўнага Савета СССР, Савет Міністраў СССР накіравалі сваё віншаванне вучоным і канструктарам, інжынерам, тэхнікам і рабочым, усім калектывам і арганізацыям, якія прымалі ўдзел у новым выдатным дасягненні савецкай навукі і тэхнікі ў галіне асваення Сусвету.

Пры вырашэнні праблемы мяккай пасадкі на Месяц, гаворыцца ў віншаванні, савецкім вучоным і канструктарам давялося ісці непракладзеным шляхам, вырашаць зусім новыя для касмічнай тэхнікі пытанні. І цяпер мы з гонарам і радасцю можам апавясціць увесь свет, што савецкія людзі ва ўпартай творчай працы справіліся і з гэтай надзвычай складанай задачай.

- Ландшафт Месяца, бачны са станцыі «Месяц-9». Унізе — некаторыя дэталі самой станцыі.
- Вымпел і Дзяржаўны Герб Савецкага Саюза, дастаўленыя на Месяц.
- Тэлескапічная карта Месяца. Стрэлкай абазначана месца мяккай пасадкі савецкай аўтаматычнай станцыі.

Пераможны фініш сямігодкі

3 паведамленняў ЦСУ СССР і БССР

Цэнтральнае статыстычнае ўпраўленне пры Савеце Міністраў СССР апублікавала паведамленне аб выніках выканання Дзяржаўнага плана развіцця народнай гаспадаркі СССР у 1965 годзе. Працоўныя кожнай саюзнай рэспублікі ўнеслі свой дастойны ўклад у развіццё эканомікі СССР. Гадавы план па агульнаму аб'ёму вытворчасці і па большасці важнейшых вырабаў перавыканан усімі саюзнымі рэспублікамі і ў цэлым па краіне.

У завяршаючым годзе сямігодкі прадукцыя ўсіх галін вытворчасці ўзрасла ў параўнанні з 1964 годам на 7 працэнтаў. Пры гэтым трэба мець на ўвазе той факт, што «вага» працэнта за гады расце. Так, калі ў 1958 годзе адзін працэнт адноснага прыросту валавой прадукцыі сацыялістычнай прамысловасці СССР «важыў» 1,2 мільярда рублёў, то ў 1965 годзе — ужо 2,2 мільярда рублёў.

Лічы вынікаў года сведчаць і аб тым, што побач з далейшым ростам вытворчасці сродкаў вытворчасці амаль у такой жа ступені ўзрасла і вытворчасць сродкаў спажывання. Гэтаму ў немалой ступені садзейнічалі мерапрыемствы партыі і ўрада, накіраваныя на забеспячэнне далейшага павышэння жыццёвага ўзроўню народа. ўздыму гаспадаркі і далейшага ўмацавання эканомікі калгасаў і саўгасаў. Валавы даход калгасаў у прайшоўшым годзе павялічыўся ў параўнанні з 1964 годам на 16 працэнтаў. У такіх жа намерах узрасла аплата працы калгаснікаў.

ЦСУ адзначае выдатны рост асобных галін вытворчасці ў адносінах да 1964 года. Так, выпрацоўка электраэнергіі вырасла на 10 працэнтаў. У 1965 годзе на электрастанцыях уведзена больш 11 мільёнаў кілават новых магутнасцей. Паспяхова працавалі ў мінулым годзе нашы металургі. Выплаўка сталі ў параўнанні з 1964 годам павялічылася на 6 мільёнаў тон.

Толькі ў мінулым годзе разведчыкамі нетраў выяўлена звыш шасцідзсяткі нафтавых і газавых месцанараджэнняў. Гадавая здабыча нафты і газу ў 1958 годзе склала адпаведна 113 мільёнаў тон і 30 мільярдаў кубаметраў. У мінулым годзе, як бачна з паведамлення ЦСУ, было здабыта 243 мільёны тон нафты і 129 мільярдаў кубаметраў газу. Гэта велізарнае дасягненне.

Значна павялічылі вытворчасць хімічнай прамысловасць, прамысловасць машынабудавання і металапрацоўкі.

Павелічэнню выпуску прадукцыі садзейнічалі шырокі размах капітальнага будаўніцтва і рост прадукцыйнасці працы. Так, у мінулым годзе ўступіла ў строй каля 500 буйных прамысловых прадпрыемстваў, а таксама вялікая колькасць новых цэхаў і вытворчасцей на прадпрыемствах, якія рэканструююцца і расшыраюцца.

Вынікі мінулага года, як і ўсё сямігодкі, гавораць аб вялікіх дасягненнях савецкіх людзей на шляху будаўніцтва камунізму.

Яркай ілюстрацыяй поспехаў, дасягнутых Савецкім Саюзам, служыць дадзены аб выкананні Дзяржаўнага плана за 1965 год і нашай рэспублікай, якая зрабіла новы вялікі крок у сваім развіцці.

У БССР прадукцыя ўсёй прамысловасці павялічылася за год на 10 працэнтаў, а сельскай гаспадаркі — на 5 працэнтаў. Гадавы план па агульнаму аб'ёму вытворчасці і па большасці важнейшых вырабаў перавыкананы ў цэлым па рэспубліцы, а таксама па ўсіх абласцях і горадах Мінска.

Цяпер, пасля падвядзення вынікаў за 1965 год, ужо відавочна, што за прайшоўшае сямігоддзе прамысловая прадукцыя ў рэспубліцы павялічылася ў 2,1 раза замест 1,8 раза, прадугледжаных планам.

ЖОДЗІНА

Гэтыя велізарныя колы — «абутак» 27-тонных самазвалаў Беларускага аўтамабільнага завода.

Фота К. Якубовіча.

СТОЎБЦЫ

Не знойдзеш, бадай, калгаса на Стаўбцоўшчыне, дзе б ні было студэнтаў-завочнікаў. У сельскагаспадарчых інстытутах і тэхнікумах вучацца брыгадзіры палюводчых брыгад, жывёлаводы, механізатары, радавыя калгаснікі. Толькі ў Навапольскім сельскагаспадарчым тэхнікуме вучацца 69 чалавек.

БАБРУЙСК

На мэблевай фабрыцы імя Халтурына распрацавана новая тэхналогія адзелкі мэблі поліэфірнымі лакамі. Яны вызначаюцца вялікай устойлівасцю. Калі на паверхню, пакрытую гэтым лакам, паклаці нават запаленую сярнічку, на мэблі не застанецца ніякага знаку.

ЛЮБАНЬ

Многія хлебаробы калгаса «Іскра» працягваюць сваё здароўе на курортах і ў дамах адпачынку. Хутка па турысцкіх пуцёўках, якія купіў калгас, адпраўяцца на ўзбярэжжа Каўказа трактарыст Мікалай Мілашэўскі, даяркі Тамара Барысевіч і Ніна Курда.

ТАЛАЧЫН

Нядаўна на торфапрадпрыемстве «Усвіж-Бук» пачалі працаваць курсы па падрыхтоўцы вадзіцеляў бункерных пнеўмафрэзерных машын і трактарыстаў-машыністаў. Наведвае іх каля 30 чалавек.

БЕЛААЗЁРСК

Калектыў будаўнікоў і мантажнікаў Бярозаўскай ДРЭС закончыў узвядзенне фундамента пад турбагенератар і пачаў новы этап работы — яго мантаж. На фундамент устаноўлен кандэнсатар. Цяпер мантажнікам трэба правесці набіўку ў яго дванаццаці тысяч латунных трубак. На мантажнай пляцоўцы вядзецца зборка вузлаў чарговага праматочнага котла ў блокі, што дазваляе значна скараціць тэрміны яго ўстаноўкі.

МАГІЛЁУ

На заводзе «Строммашина» ў серыйную вытворчасць запушчан пасажырскі ліфт новай мадэлі. Ён будзе ўстанавлівацца ў шматпавярховых адміністрацыйных і жылых будынках. Вышыня пад'ёму да 35 метраў.

ЛУНІНЦ

Нядаўна будаўнікі здалі ў эксплуатацыю яшчэ адзін дом з сілікатных блокаў. Яго засялілі 16 сем'яў чыгуначнікаў.

ГОМЕЛЬ

Пачалося ўзвядзенне аб'ектаў другой чаргі Гомельскага суперфасфатнага завода. Тон у рабоце задае камсамольска-маладзёжная брыгада Алега Кабаева. Яна абавязалася датэрмінова закончыць бетанаванне фундаментаў прырэйкавага склада.

МІНСК

З канвеера Мінскага завода электрахаладзільнікаў сышоў статысцкі халадзільнік «Мінск-2». Калі прадпрыемства ўступіла ў строй, гадавая магутнасць яго была разлічана на выпуск 50 тысяч аграгатаў. У гэтым годзе завод зможа даць насельніцтву ўжо 80 тысяч халадзільнікаў.

МАСКВА

Міністэрства сувязі СССР выпусціла паштовую марку, прысвечаную 100-годдзю з дня нараджэння выдатнага французскага пісьменніка, музыказнаўцы і грамадскага дзеяча, вялікага друга савецкага народа Рамэна Ралана.

МІНСК

Творчыя пошукі прынеслі чарговую перамогу станкабудунікам завода імя Кастрычніцкай рэвалюцыі. У серыйную вытворчасць запушчаны новы ўніверсальны падоўжна-стругальны станок. Канструктары ўнеслі ў гэту мадэль рад удасканаленняў, якія даюць магчымасць ужываць да 99 працэнтаў уніфікаваных вузлаў і дэталяў. Толькі на адным станку эканомія складае 3,5 тысячы рублёў за год.

МАГІЛЁУ

У Магілёўскай школе № 20 створан гурток разьбы па дрэве. Гэтым старажытным мастацтвам захапляюцца дзесяткі вучняў.

Фота Л. Сіланцэвай.

СЕГОДНЯ В НОМЕРЕ

ДЛЯ ТЕХ, КТО НЕ ЧИТАЕТ ПО-БЕЛОРУССКИ

Советские люди вновь удивили мир. 3 февраля 1966 года впервые в истории осуществлена мягкая посадка на Луну автоматической станции «Луна-9». С поверхности естественного спутника Земли успешно велись радиотелевизионные передатки. Осуществление мягкой посадки на Луну — выдающаяся победа советской науки и техники. После запуска первого искусственного спутника Земли, первого полета человека в космос, первого выхода космонавта из корабля это является новым важнейшим этапом в освоении космоса. Семь лет назад наша космическая ракета доставила на поверхность

Луны вымпел страны Советов, затем последовал облет Луны и фотографирование ее обратной стороны. Теперь советским ученым и конструкторам удалось решить и эту сложнейшую проблему космонавтики.

Весь мир восхищен нашей замечательной победой. В Москву со всех концов мира идут поздравления и восторженные отклики. Совершенству советской космической техники, смелости научной мысли отдадут должное даже те, кого никак нельзя заподозрить в симпатии к Советскому Союзу. Сегодня мы печатаем сообщения об этом замечательном событии.

Еще более многолюдно стало в окрестностях Жданович. В январе более двухсот человек прибыли в новый санаторий «Криница». Здесь уютные холлы, большой зрительный зал, библиотека, столовая. В лечебном корпусе оборудованы залы физкультуры, водолечебница, лаборатории и кабинеты, оснащенные новейшей медицинской аппаратурой. В этом году будут возведены еще два корпуса санатория, каждый на 150 мест («КРЕНИЦА» — ГЭТА ЗДАРОУЕ!).

В фельетоне «ХОД КАНОМ» автор высмеивает буржуазных националистов, которые в эмиграции создают множество никому не нужных «правительств» и «суполок». Искрицкий и Кедрик, которым надоело быть рядовыми членами таких организаций, решили создать свою собственную. Они организовали иллюзорную БВР,

которая от всех существующих отличалась только названием.

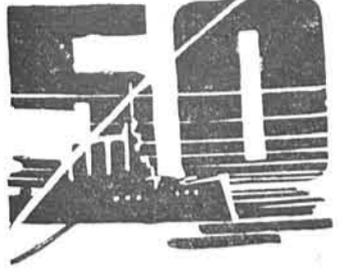
В статье «ВЬЕТНАМ, МЫ С ТОБОЙ!» (на английском языке) Михаил Котов, ответственный секретарь Советского Комитета защиты мира, рассказывает о письмах советских людей в Комитет. Вот одно из них, вскрытое наугад:

«Мы, ученики 11 «б» класса Озаричской средней школы Калинковичского района Белоруссии, хотим жить в мире, как и все советские люди. Американские солдаты убивают мирных людей во Вьетнаме... Но мы знаем, что мир победит. Пусть эта небольшая сумма денег, которую мы собрали и высылаем вам, послужит делу мира...»

Статья рассказывает о многих других письмах советских людей, решительно осуждающих агрессию американского империализма во Вьетнаме и приславших свои сбережения

в фонд борющегося Вьетнама. 425-летию со дня рождения белорусского просветителя — гуманиста Василия Тяпинского посвящена статья «З ЗЫЧЛИВАСЦЮ ДА АЙЧЫНЫ». Во времена политической борьбы против польско-шляхетской агрессии и насильственного окатоличивания белорусов писателем был рупором патриотических сил края. На свои небольшие средства он основал типографию, чтобы сеять среди простых людей семена просвещения «не мысленным или красномовным доводом, но залечеными ани часу угрожающими словами, але яго спрыязнены простыя а шчырыя, правды дыве, верне, а створите з зычливості ку моей отчизне».

В этом номере мы заканчиваем печатать известную новеллу талантливого белорусского прозаика Янки Брыля «ГАЛЯ». Это волнующий рассказ о нелегкой судьбе бывшей хуторянки.

Газовые артерии страны

О развитии газовой промышленности Советского Союза рассказывает заместитель председателя Газпрома СССР К. Смирнов

Природный газ — самое выгодное топливо. Его легко добывать и транспортировать. Производительность труда при добыче природного газа в 7 раз выше, чем каменного угля, и в 23 раза, чем при разработке торфа.

Конечно, для подачи газа от его месторождения до потребителя приходится прокладывать трубопроводы, строить компрессорные станции. Это обходится недешево. Но даже с учетом сравнительно больших затрат себестоимость газа в несколько раз ниже себестоимости твердых видов топлива.

Применение газообразного топлива в металлургии позволяет ежегодно экономить 5 миллионов тонн кокса. Свыше 40 процентов всех азотных удобрений в

Советском Союзе также производится из природного газа. Причем они стоят на 30 процентов дешевле приготовленных из кокса. В значительных объемах газ применяется и в быту. Сейчас этим топливом пользуются уже свыше 1700 городов и поселков СССР с населением около 40 миллионов человек.

Газовая индустрия в Советском Союзе практически началась с магистрального газопровода Саратов — Москва, построенного в 1946 году. В послевоенный период советские геологи разведали десятки новых мощных месторождений — в Ставропольском и Красно-

дарском краях, Куйбышевской, Волгоградской и Астраханской областях, Прикарпатье и под Харьковом.

На базе этих месторождений построены газопровод Дашава — Киев — Брянск — Москва и крупнейшая в Европе система мощных газопроводов: Северный Кавказ — Центр, а позже газ Прикарпатье пришел в Белоруссию, Литву, Латвию.

Теперь длина магистральных газопроводов достигла почти 40 тысяч километров.

Запасы природного газа в Советском Союзе составляют треть всех разведанных ресурсов мира и в два раза превышают запасы США. В СССР

уже известно более 300 месторождений. Постоянно растет их промышленное освоение.

Газопроводы постепенно объединяются в гигантские кольцевые системы. Это позволяет маневрировать подачей топлива. Например, система закавказских газопроводов, соединившая столицы Азербайджана, Грузии и Армении с месторождениями Кубани и Ставрополя, может принимать газ как со стороны Баку, так и с Северного Кавказа.

Уже действует первая очередь крупнейшего в мире двухтысячекилометрового газопровода Бухара—Урал. Недавно завершена укладка второй параллельной нити этого газопровода. А из Западной Сибири в уральский город Серов уже идет магистраль от Игрима. Она свяжет в единую систему месторождения Сибири и Средней Азии.

Перспективные запасы газа в Западной Сибири достигают астрономических цифр. Особо богата этим топливом Тюменская область. В недалеком будущем тюменский газ пойдет не только на Урал, но и дальше на запад — в сторону Москвы и Ленинграда, а также в районы Кузбасса.

Крупные месторождения обнаружены в Средней Азии и Казахстане — в пустынях Каракум и Кызылкум. Там сосредоточена почти половина всех разведанных запасов газа Советской страны. Отсюда газ пойдет на Урал, в республики Средней Азии, в центральные области. Принято решение построить газопровод Средняя Азия — Центр, по которому ежегодно будет поступать более 20 миллиардов кубометров газа в год. Протяженность его — 3000 километров. Эта магистраль пересечет уже действующие газопроводы и соединит в единую систему европейские и восточные артерии страны.

...Недра советской земли хранят несметные запасы природного газа. В минувшем году в Советском Союзе добыто более 128 миллиардов кубометров газа. Строители газопроводов проложили свыше четырех тысяч километров магистральных труб. Газовые артерии страны идут все дальше и дальше.

АПН.

Віцебскі станкабудаўнічы завод імя Кірава вырабляе высокапрадукцыйныя агрэгаты. У іх выпуску заняты і гэтыя людзі: майстар Васіль Ласунін, токар Генадзь Анціпаў і слесар Анатоль Аліхімоўскі, якіх вы бачыце на пярэднім плане.

НАШЫ КАРЭСПАНДЭНТЫ ПАВЕДАМЛЯЮЦЬ

ЯГОР ГОЦІН, БРЫГАДЗІР...

Наздраваты снег апоўдні пачынаў падтайваць. Калі сонца ўзнімалася над аграмадзінамі тэхналагічных калон, ён асядаў, сачыўся ніткамі раўчоў. Вада плыла з-пад валуноў, і яны, шматтонныя шэрыя камяні, з пагрозай віселі над катлаванам, дзе працавала бригада Ягора Гоціна. Перад абедзеным перапынкам прараб прабурчэў:

— Дрэжныя справы, Гоцін. Цяпер прыдзецца чакаць маразоў. Хоць і важная справа — помпавая станцыя, але нічога не папішаш, заканчвайце працу. Дарэчы, сёння званілі і цікавіліся, калі мы дадзім ваду. Што мне было адказаць?..

Гоцін агледзеў хлопцаў, зацігнуўся папяросай. Спраўды, прараб мае рацыю. Навошта рызыкаваць. Валуны могуць сарвацца, і тады...

Са сталоўкі хлопцы вярнуліся са спазненнем. Падышоўшы да Дзвіны, яны ў здзіўленні спыніліся. Бригадзір, павісшы на трэсе, скобамі замацоўваў камяні. Адзін, другі, трэці. Хлопцы перагледзіліся і рушылі яму на дапамогу.

Праз гадзіну ўсе камяні былі як след замацаваны. Гоцін, расчырванелы, крыху стомлены, шіха сказаў:

— Вось і ўсё, хлопцы!

Потым, прыклаўшы далонь да вуснаў, крыкнуў машыністу вежавыга крана:

— Майна!

І зноў мерна загудзелі вібратары. У апалубцы захрумцела бетонная маса.

Прыцемкам вярталася бригада дамоў. Ля прарабскай Гоцін спыніўся. Майстар, прыціснуўшы да вуха тэлефонную трубку, гаварыў:

— Рэпартажам, што бетонная работы выкананы! Так, пуск вады будзе своєчасовым.

В. ЛУКША.

г. Наваполацк.

ГОСЦІ ЧЫГУНАЧНІКАЎ СІБІРЫ

Чыгуначнікі станцыі Іландэкай Усходне-Сібірскай магістралі прымалі на днях жаданых гасцей — артыстаў Дзяржаўнага ансамбля танца БССР. Беларускія танцоры далі канцэрт у палацы культуры. Асабліва цёпла сустрэкалі глядачы танцавальную сюіту, танец «Лянок», жартоўны беларускі танец «Бычкі».

Прэзідыум райпрафсаюза чыгуначнікаў узначародзіў Дзяржаўны ансамбль танца БССР Ганаровай граматай.

В. ВОЛЬФ.

НА БЫЛОЙ ПУСТЭЧЫ

Там, дзе чатыры гады назад была пустэча, вырастае новы жылы гарадок цэнтральнай сядзібы саўгаса «Мышанка». Усе дамы шматкватэрныя.

Толькі нядаўна тут справілі наваселлі сем'і механізатараў Барыса Главацкіх, Дзмітрыя Цыркевіча, Анатоля Шэўка, шафёра Мікалая Ляскоўскага, рабочага будаўнічай бригады Васіля Гурыновіча і многіх іншых.

Хутка ў пасёлку будзе ўзведзены новы клуб, дзіцячы сад, сталовая і іншыя прамадскабытавыя пабудовы.

В. ХВАЙНІЦКІ.

ХТО ВЫРАТАВАЎ СЦЯГ?

Экскаватаршчык Свідэльскага будаўніча-монтажнага ўпраўлення Міхаіл Гуліда працаваў непадалёку ад вёскі Струга на асушэнні балот. Аднойчы ўжо на змярнанні коўш экскаватара захапіў нейкі скрутак, загорнуты ў палатно. Міхаіл асцярожна разгарнуў яго і ўбачыў чырвоны сцяг і некалькі лозунгаў.

Неўзабаве знаходна трапіла да Уладзіміра Міхайлавіча Кулакоўскага. Ён адразу пазнаў і сцяг, і лозунгі, якія некалі пісаў разам з аднавяскоўцамі ў 1939 годзе. Сцяг знаходзіўся ў Стругскай школе. Лозунгі віселі на сценах класных пакоў, у якіх тады адбываліся сходы.

Але якім жа чынам сцяг апынуўся ў зямлі? Уладзімір Міхайлавіч успамінае, што пад гэтым сцягам яго прымалі ў камсамол. Назаўтра Кулакоўскі і яго сябры павінны былі атрымаць камсамольскія білеты. Але атрымаць іх не давялося. На світанні 22 чэрвеня пачалася вайна. Праз некалькі гадзін танкі фашыстаў руйнавалі вуліцы Стругі.

Хтосьці з патрыётаў не мог дапусціць нават думкі, каб у лапы фашыстаў трапіў чырвоны сцяг. Рызыкуючы жыццём, ён непрыкметна вынес дарогу рэзіню разам з лозунгамі ў бяспечнае месца і схавалі на балоце. Але хто гэта быў? Як яго прозвішча, які лёс напатаў яго? Можна, загінуў у першыя ж дні вайны, а можа пазней, на фронце ці ў партызанах? Калі б жыў, то, напэўна, пра сцяг мы даведліся б значна раней...

Цяжкія выпрабаванні выпалі і на долю Уладзіміра Міхайлавіча. Ён быў адразу ж арыштаваны гітлераўцамі. Пачалася шматгадовая дарога праз пануты — турмы, канцлагеры, катаржная праца ў каменлямноях. Але пануты не зламалі яго волю. У 1944 годзе ён уцёк з каменлямноў на франка-прускай граніцы і дабраўся ў родную вёску.

Пасля вайны Уладзімір Міхайлавіч прымаў актыўны ўдзел у аднаўленні разбуранай гаспадаркі, быў выбраны дэпутатам сельскага Савета. Цяпер працуе ў Луненскім сельпо.

В. ІВАНУСКІ.

Мастоўскі раён.

НОВЫЯ АБРАДЫ

«Сардэчна запрашаем на акцыябрыны!» — абвясчае транспарант, прымацаваны на доме культуры трох прадпрыемстваў горада Магілёва. Тут сёння спраўляюцца акцыябрыны новых грамадзян Саюза Савецкіх Сацыялістычных Рэспублік.

У 12 гадзін да параднага пад'езда падыходзяць тры «Волгі». З іх пад гукі ўрачыстага марша выходзяць бацькі нованароджаных.

Да іх звяртаюцца з прывітаннем старшыня Магілёўскага гарвыканкома Георгій Мануйла, сакратар партарганізацыі абуткавай фабрыкі Міхаіл Ліпендзін і інтэлектуальны арганізацыйны атрад уручаючы. Ад імя прафсаюзных арганізацый бацькам уручаюцца памятнаы падарункі і альбомы. Нованароджаным Станіславу, Аляксандру і Юрыю паднеслі падарункі іх цэзкі з дзіцячага сада.

НА ЗДЫМКУ: старшыня Магілёўскага гарвыканкома Г. МАНУЙЛА вітае бацькоў нованароджаных. Фота М. Жалудовіча.

„КРЫНІЦА“

ГЭТА ЗДАРОУЁ

Цікі марозны дзень. У тэатры задуманасці стаяць высокія сосны і елкі, беластовыя брызгі. Да самага лесу працякае рака, а крыху далей раскінулася скаванае лёдам возера. Маляўнічыя масціны ў раёне Ждановіч, пад Мінскам. Сотні працоўных не аднойчы праводзілі тут свой водпуск.

Яшчэ больш мнагалюдна ў наваколлі Ждановіч ста-

ла ў гэтым годзе. У студзень звыш дзевяност чалавек з прафсаюзнымі пецёўкамі прыбылі сюды ў новую здраўніцу — санаторыў «Крыніца». І ўсе, каму першым выпала абжываць яго, у захапленні ад створаных выгод і ўтульнасці.

У пціпавярховым будынку могуць размясціцца 250 чалавек. Палаты, разлічаны на аднаго і двух адпачываючых, абстаўлены сучаснай мэбляй. На ўсіх паверхах — утульныя холы. Есць глядзельная зала на некалькі соцень чалавек, абсталяваная для паказу шырокакраннага фільмаў, бібліятэка з чытальнай залай, сталовая. У лячэбным корпусе абсталяваны залы фізкультуры, водалечаўніца, дзе адпачываюць вулгеліксы, мінеральныя, радонавыя і хвойныя ванны.

Побач з галоўным корпусам узведзен піццывы па-

вільён, які дае людзям мінеральную ваду «Ждановіцкую», атрыманую са шчыліны глыбінэй 430 метраў. Па сваіх лячэбных якасцях яна блізка да слаўтай трыскавецкай. Выкарыстоўваюць яе можна для лячэння страўніка, пячошкі, жоўчнага пухыра, саставаў, мышцаў, гінекалагічных захворванняў.

Першая чарга новай беларускай здраўніцы прыняла адпачываючых. А будаўнікі працягваюць работы. У гэтым годзе тут будуць узведзены яшчэ два корпусы, на 150 месц кожны. У бліжэйшыя гады намаячацца будаўніцтва двух пансіянатаў на тысячу месцаў і водагразелячэбніцы.

Н. ВАСІЛЕУСКІ.

У ПУЛЬТА—АВТОМАТЫ

На Мінском трактарном заводзе за последние шесть лет объем производства вырос в два раза. Рабочих за это время стало больше на 36 процентов, а инженерно-технических работников и служащих — на 64. Значит, можно ожидать, что управленческий аппарат завода через 6—8 лет возрастет вдвое.

Чтобы этого не случилось, нужно механизировать и автоматизировать инженерный и управленческий труд. Именно этими проблемами занимается созданный недавно в Минске Центральный научно-исследовательский и проектно-технологический институт организации и техники управления. Здесь исследуются возможности полной автоматизации управления производством Минского тракторного завода.

Сотрудники института составили рабочую программу для электронной вычислительной машины, которая за три часа подсчитает заработную плату для каждого из 350 рабочих термического цеха. Составлен также перспективный план внедрения систем автоматизированного управления. В вычислительном центре завода есть программы расчетов по отделам главного конструктора, главного технолога, главного механика и другим службам.

Автоматизированная система управления, которая внедряется сейчас на Мінском трактарном, станет типовой для предприятий с поточно-массовым производством.

С. КУЖЕЛЬНЫЙ.

РАСКАЗ ПРА НЁМАН

Глядзячы каляровага шырокакраннага фільма «Башка Нёман», створанага Мінскай студыяй навукова-папулярных і хронікальна-дакументальных фільмаў, быццам зробіць захапляючае падарожжа па буйнейшай рацэ Беларусі ад яе вытокаў да ўпадзення ў Балтыйскае мора.

На кадрах паказаны прыгожыя прыбярэжныя ландшафты з насілістымі іх рэдкамі жыццелямі. У пейзаж Памямонія ўпісаліся карпусы злотатэатравага завода ў Гродна, выдатныя санаторыў.

Спінарыш карціны напісаў беларускі мастац Аляксандр Валюцін.

ТРАСАМІ ДРУЖБЫ

Перад Новым годам у рэдакцыю дзіцячага часопіса «Вясёлка», які выдаецца ў Мінску, прыйшоў аб'ёмны пакет з Браніслава. У ім было некалькі экзэмпляраў снежанскага нумара «Зарнічкі» — часопіса славацкай дзетвары. Нумар гэты прысвечаны нашай «Вясёлцы». На яго старонках у перакладзе на славацкую мову змешчаны вершы Васіля Віткі «Дударык» і Эды Агніцэц «Фатораф», беларуская народная казка «Сама і дзвеч». На вокладцы надрукавана прынятнае Васі Вясёлкіна сваім славацкім сябрам.

Прыйшлі ў рэдакцыю «Вясёлкі» і пісьмы дзіцей Чэхаславакіі. У іх — прытаніце, малючкі, высушаныя лісты траў і дрэў, просьбы даць адрасы работ, каб можна было наладзіць з імі перапіску.

Падарожжа Васі Вясёлкіна ў Славакію — не першае. З героем «Вясёлкі» знаёміліся ўжо ў Чэхіі, Балгарыі, Польшчы. У сваю чаргу ў гэтых у нашай «Вясёлцы» набывалі ўжо «Салавейка» і «Чабарок» — часопісы балгарскіх дзіцей, «Апанёк» — часопіс дзіцей лужыцкіх сэрбаў.

Уступілі ў строй новай магутнасці на Наваполацкім нафтапрапароўным заводзе Добра працаваў на будоўлі брыгадзір мантанікаў Барыс ПЛЮСНІН.

Фота К. Янаўлева.

ФЕЛЬТОН

ХОД КАНЁМ

Прайшоў нека адзін экзальны змагар па прозвішчы Іскрышкі да другога змагара па прозвішчы Кедрык. Прайтаўся дый кажа:

— Табе не надалучыла старонішча звыклага шэрагоўца на нашым змагарным фронце?

— І-і, не кажи! — падхапіў Кедрык. — Выгады — аніякай. Наадварот, адны страгты. Скубуць і скубуць. То сярбоўскія складкі, то ахвяраванні.

— А калі б мы с табай стаялі на чале якой-небудзь арганізацыі, — пранікнёна сказаў Іскрышкі, — то ведаеш што?

— Самі скубі! — тут жа здагадаўся Кедрык. — О-о, як мне хочацца быць на чале! Трэба толькі прыдумаць новую змагарную суполку і ўмець павесці справу.

— У тым-та і ўся цяжкасць! Столькі развалюся ўсялякіх суполак... Куды ні пльнуць на змылі — абавязкова трапіш то ў БЦР, то ў БНР, альбо ў ХАБР, БАЗ.

— Ну і што? Адной арганізацыяй больш, адной менш — якая розніца?

— Ну, то давай хуценька прыдумаем, — натхніў Кедрык.

— Бач ты які спрытны! — сунуў яго Іскрышкі. — Трэў абмазаваць. Справа ж дзяржаўная, а не абыякавая! Абмазаваць заняла паўгадзіны. Размоўцы прыйшлі да вываду, што самае галоўнае — гэта ўрэшце рэшт назва. Каб яе вызначыць, звычайна бяруць тры прапановы, звычайна іх а найбольш папулярныя, з'яўляюцца «Б» і «Р». Без іх проста не абыйсцяся (БЦР, БНР!). «Б», наогул, літар пастананная, бо азначае беларускасць. «Р» можа азначаць такія паняцці, як «рада» альбо «рух», і таму таксама дужа патрэбная.

— Такім чынам, дзве літары ў нас ёсць, — зазначыў Іскрышкі. — Застаецца прыдумаць яшчэ адну і ўціснуць яе паміж «Б» і «Р».

— З дапамогай алфавіта — гэта раз пльнуць..., — сказаў Кедрык. — Возьмем спачатку «А».

— БАР! Не, нядобра! Нібы шыльда піўнуцы. І, наогул, з галосных цяжка падабраць што-кольвек. Не гучыць ні

Мал. В. Шанцова.

БОР, ні БУР, ні БЭР, ні БІР... Трэба пакапацца сярод зычных. «Б» у нас ужо ёсць. Возьмем «В». Атрымаем «БВР»!

— Б-В-Р! Гучыць! Далібог, гучыць! Толькі што будзе азначаць «В»?

— Штосьці вызвольнае. Поўна назоў можа быць такі: «Беларускі вызвольны рух».

— Дык гэта ж геніяльна! БВР узначаліць усіх змагароў і ўсе вызвольныя суполкі! Іскрышкі атапела паглядзеў на свайго супольніка і, хоць па характары быў стрыманы, таксама падхапіўся, прайшоўся на пакоі.

— А ведаеш... Ты, Кедрык, заўважыў правільна. Далібог! Мы з табай зараджаны артыярыя БВР і ягонаў галоўнай управы, а таксама ўхвалення першых гістарычных пастановаў належала б, кхм... акрапіць справу і тым самым замацаваць яе.

З прапановаў сакратара старшыня загнуўся без дыскусій. Абодва сталі рысца ў кішэнях...

М. РАЖКОУ-РУЖЫЦКІ

ЗАУВАГА: Фельетон напісаны на падставе матэрыялаў, дасланых нашым чытачамі з Англіі, аб тым, як стварыцца «арганізацыя» мервякоў.

— Цяпер мы — вярхоўныя за-

канадаўчы ворган для экзальнага змагароў з Беларусі, — урачыста аб'явіў новаспечаны старшыня БВР.

— Нашу ўладу можна параўнаць толькі з каралеўскай! — важна дабавіў сакратар. — Але як заставіць змагароў лічыцца з нашай уладай?

— Будуць лічыцца! — сказаў старшыня. — Тут жа аб'явіў першае пасяджэнне галоўнай управы адкрытым.

На гэтым установам пасяджэнні па прапанове Іскрышкі-ка была зацверджана пастанова аб заснаванні «Пахвальнай граматы БВР».

— Будзем узнагароджваць усіх актыўных дзеячоў на экзальна, — растлумачыў ён. — Грамата з'явіцца вышэйшай ганаровай адзнакай. Хочаш запытаць для чаго? Каб забодрыць змагароў з усіх арганізацый, каб яны адчулі вярхоўную ўладу, каб лічыліся з намі! Гэта, бране, ход канём!

У цябе, спадар старшыня, сапраўды каралеўскае галава!

А старшыня ўжо дыктаваў: — Поўны тэкст узнагароды будзе такі: «Пахвальная Грамата Заслужанага Дзеяча й Вялікага Патрыята — Змагара Беларускага Вызвольнага Руху». Гучыць?

— Яшчэ які!

Старшыня галоўнай управы БВР закрыў пасяджэнне, аб'явіўшы дату наступнага сходу.

— У парадку дзя, — дадаў ён, — будзе знаходзіцца пытанне абмеркавання кандыдатур для ўзнагароды і прыняцце адпаведнага ўказа.

— Бравал! — ускрыкнуў Кедрык. — А цяпер з нагоды ўтварэння БВР і ягонаў галоўнай управы, а таксама ўхвалення першых гістарычных пастановаў належала б, кхм... акрапіць справу і тым самым замацаваць яе.

З прапановаў сакратара старшыня загнуўся без дыскусій. Абодва сталі рысца ў кішэнях...

М. РАЖКОУ-РУЖЫЦКІ

ЗАУВАГА: Фельетон напісаны на падставе матэрыялаў, дасланых нашым чытачамі з Англіі, аб тым, як стварыцца «арганізацыя» мервякоў.

— Цяпер мы — вярхоўныя за-

От Гугова до Кобрин

ДОРОЖНЫЕ ЗАМЕТКИ

ДОРОГА ВЕДЕТ В ДРОГИЧИН

(Окончание. Начало в № 5.)
От деревни Огтамер до Дрогичина километров пятнадцать. Раньше эта дорога из Пинска до Бреста была трясковой, вымощенной булыжником. Теперь она покрыта асфальтом. Дорога все время уходит в кажущийся бесконечным тоннель из старых, аккуратно подстриженных верб. Остались позади Запесье, Липинки и вот уже поплыли по сторонам первые дома Дрогичина, одно-

Такие жилые дома растут сегодня на улицах Дрогичина. Фото автора.

из ранга одноэтажных, меняет свой облик. Правда, пока строительство ведется в основном на центральной улице, по темпы его говорит о том, что скоро оно развернется и шире. Даже сейчас, в зимнее время, здесь ведется кладка около десяти многоквартирных домов сразу, двух- и трехэтажных. И что характерно, новые дома встанут не только на пустырях, но и на месте старых домиков, снос которых предусмотрен планом. Владельцы же этих домиков сразу получают квартиры в новых домах.

Да, контуры нового Дрогичина, города многоэтажного, уже налицо. Очень удачно высятся архитектурой в центр города музыкальную школу, здание технического училища, Универсальный магазин, ширококранный кинотеатр. Кинотеатр был подарком горожанам к новому году от Советской власти. А дети Дрогичина получили еще более ценный подарок — красивую трехэтажную школу.

Школа на триста с лишним учеников в деревне Брашенич тоже была построена несколько месяцев назад. А новые клубы, магазины, больницы в ряде других деревень района? Лишь в 1965 году на их строительство было израсходовано около десяти тысяч кубометров леса, три с половиной миллиона штук кирпичика, тридцать семь тысяч листов шифера, десять тысяч квадратных метров стекла. План строительства на текущий год еще

большой. Словом, город строится. Через несколько лет его, пожалуй, не узнают и старожилы.

Город на муховеце
Знакомсь с документами Кобринского краеведческого музея, как бы совершаем путешествие в туманную даль веков.

Век XI. По приказу одного из сыновей князя Изяслава ратные славянские люди срубили несколько сторожек на берегу быстрого Муховца.

Шли годы, десятилетия. Вокруг сторожек появились несколько десятков изб. Потом они взобрались на пригорок, вытнувшись в улочки, обросли сараями и лабазами. Поселок на Муховеце стал называться Кобрином.

Еще один документ — «Ревизия Кобринской экономии, сложенной в 1563 году королевским ревизором Дмитрием Салегой». Отпечатан он в 1876 году, в Виленской типографии А. Сыркина.

Было тогда в Кобринской экономии три «города» — Кобрин, Добучин (Пружана) и Городец, шесть княжеских дворов и около ста деревень. В Кобрине жило в те времена три тысяч человек, а в Добучине и Городце — по тысяче.

Мало что изменилось в Кобрине и спустя четыре столетия — те же рубленые избы, кривые улочки. Только в 30-х годах нынешнего столетия, когда истории произошло знаменательное событие — построена электростанция мощностью

в 1150 киловатт. Но вышел конфуз: стоимость электроэнергии в панской Польше была такой высокой, что никто из горожан так и не решился ею пользоваться.

Из других «промышленных объектов» Кобрина того времени достойны внимания следующие: гильзовая (папиросная) фабрика — три рабочих, спеченная — три рабочих, механическая мастерская Беловского — десять, велосипедная — хозяин и рабочий.

Городской транспорт — извозники. Попытка было «открыть города» разбить небольшой парк, не вышло. Ведь каждый квадратный метр земли стоил полтора злотых.

Века ушли и на то, чтобы открыть в Кобрине одну городскую и две приходских школы. Но захватив этот белорусский город, польские паны решили, что школ здесь в излишке, и две из трех закрыли, установив при этом следующую плату за обучение — 150 злотых в год.

В деревнях было еще хуже: бесклубная, болезненная, лапша. Вот только один пример. В деревне Повиты на 700 крестьянских дворов приходилось всего 700 десятин пашни, в среднем число 80 десятин — у слуги жителя местной церкви.

Тихо, страшно текла жизнь в деревнях. Почти у всех крестьян мир огранчивался окрестностями. И нет в том ничего удивительного, что некоторые из них, ютившиеся на хуторах среди лесов и болот, лишь спустя несколько лет узнавали, что они не подданные русского царя, а панской Польши.

Странную трагедию пере-

жил Кобрин в годы фашистской оккупации. Многие дома были или разрушены или сожжены. Ко времени освобождения города Советской Армией в 1944 году в нем оставалось всего около трех тысяч жителей из четырнадцати тысяч. Но именно этот год стал поворотным в его новой судьбе.

Можно было бы долго рассказывать о современном Кобрине, о его кварталах многоэтажных домов, школах, клубах, чистых улицах и привлекательных людях. Но ограничимся простым перечислением того, что появилось здесь за последние годы:

Инструментальный завод со значущим значением. Крупный ремонтный завод. Консервный. Пивоваренный. Два общешинных. Лынозавод. Мельничный комбинат. Швейная и ткацкая фабрики. Мебельная фабрика. Птицекомбинат. Газокомпрессорная станция. Промышленный, бытовой и пищевой комбинаты. А в Жабинке, которая входит в состав района, построен крупный сахарный завод.

Другими словами, город стал промышленным. Кобрин управляет во многие адреса страны сельскохозяйственные машины, фуговальные и шлифовальные станки, корпуса электромоторов, мебель, консервы.

А вот что построено в городе только в 1965 году: маслосовхоз, сырзавод, новый литейный цех ремонтного завода, комфортабельная гостиница на 110 мест, автовокзал, колхозный рынок, театр на 800 мест,

дом пионеров, несколько многоквартирных домов и ряд других объектов. Почти по старому маршрутам ежедневно ходят рейсы пассажирских автобусов с Кобринской автостанции. Ими можно доехать в любую деревню района.

Сотни больших и малых перемен произошли и в сельской местности. На территории района — 38 колхозов и два совхоза. В этих хозяйствах 600 с лишним тракторов, 350 тракторных комбайнов, более 600 грузовых и легковых автомашин, не считая тысяч единиц вспомогательной техники, почти полностью заменившей ручной труд на полях и фермах. Нельзя не упомянуть и такое, что обрывает земляков-кобринцев за рубежом: только за последние семь лет в районе осушено 14 тысяч гектаров заболоченных земель, которые стали плодородной пашней.

Словом, много, Мирон Селивестрович, очень много перемен на Вашей Кобринщине, что особенно бросается в глаза тем, кто приезжает на побывку в родные места. Своими глазами они видят, как много сделано Советской властью на берегах Муховца, убеждаются в силе народной власти. Убеждаются в этом и Степан Арабий из Канады, гостивший в минувшем году в родной деревне Бельск. Уезжая, он искренне сказал:

— Молодцы, земляки! Вы сотворили настоящее чудо. Разве можно сравнить нашу жизнь тогда и нашу теперь?

Да, неузнаваем стал и этот уголок белорусской земли.

В. ВИКТОРОВ.

Рыгор БАРАДУЛІН

УСПАМІНЫ

Успаміны —
нейзарванья міны —
сулам матора
ўзарваў самалёт.
Я лячу ў сорок першы год,
Курс на зніжэнне бяром.
Зарослы травой мірнай
аэрадром.
Як недаспелы агрест
на зубах,
да аскоміны
Брэст
мне вайною запах...
Длюбку цягне з гнязда
пташаня,
просіць есці.
Прыкідваецца цішыня!
Я сплю.
Мне працнуща трэба;
убачу найсцяж не бухматыя
дрэвы—
выбухаў цяжкіх слупы
і неба позірк ад жаху
сляпы...
Зямля не ад сонца
парэпалася...
Аперзалася
крэнасць
патранташам тугім
Мухайца —
хопіць патронаў
выстаяць да канца!..
Не!
Я не сплю—
гэта ўспамінаў
ўзарванья міны...
Можна спакойна брысці па
Брэсце,
сёння ён у турыцкім
зялёным берэзе
каштаноў і кляноў
бухматых...
Ідуць маладыя салдаты,
лны —
аднагодкі вайны...
Халадком патыхае вячэрнім...
Сонна ціўкае шпачаня...
Брэст 22 чэрвеня.
Цішыня...
Гналі роднай зямлёй
палонных.
Смерць,
як лехі,
калоны палола.
Ля знаёмага шчырага бору,
Дзе ігліца надсохла,
як порах,

Дзе карэннем спавіты сцежкі,
Крок салдат сінявокі прыспешыў.
І, сабраўшы апошнія сілы,
Ірвануўся
у верас сіні.
Верас сіні
паплывіў кругамі...
Дзе сасонка на горку
кульгае,
Птушкі
цёплае лета хвалілі,
Зляя кулі
лічылі хваіны...
За прыгоркам бацькоўская
хата.
Абкульгала сасонка салдата...
Пад рукой крывянеюць
суніцы.
Гэта мроіцца
альбо сніцца?..
За балотам
вёска на выспе.
Жыта шмур каля хаты
выспеў.
Набіваецца ў вушы шоргат...
Маці круціць
цяжкія жорны...
Толькі шоргат
цішэе,
Растае ў разнабоі
пташынным...
Распрастаўшыся,
лезуць з кішэні
Каласкі недаспелага жыта.

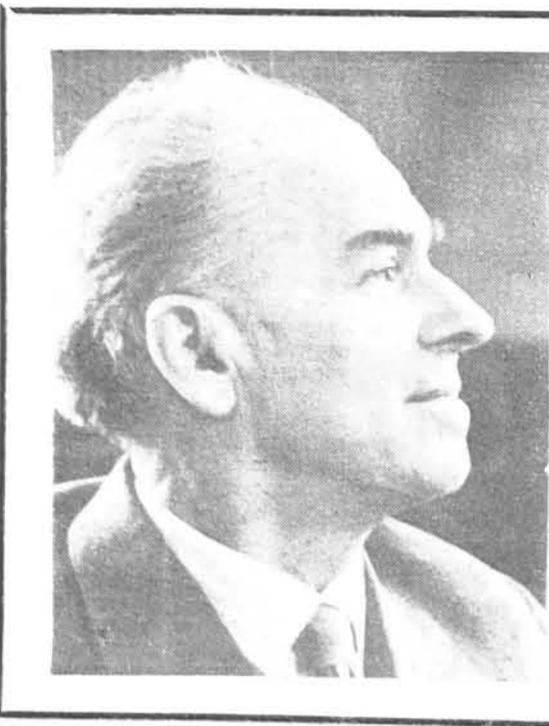
Не, ты не толькі ў арнаменце
тым.
Што на салодкай цукерцы.
Матчынай мовы
словам святым
Жывеш ты ў сыноўнім сэрцы.
Вецер твой хмеліць мне
галаву,
Ён пахне аерам,
кропам.
Дазволь падзяліць мне,
пакуль жыву.
Турботаў тваіх хоць кроплю.
Братаў і сяцёр не кідала ў
бядзе,
Грозная ў бітве і ў працы.
Маці,
не сорамна анідзе
Сынам тваім называцца.
Сляпы да цябе дапаўзу да
дня,
Намацаю сцежку рукамі.
Сосны спрадвечныя мне
завіняць
Купалаўскімі радкамі...

ДЫПЛОМЫ БУДУЧЫМ ДОЙЛІДАМ

Тры праекты, пасланыя ў Маскву Беларускамі політэхнічным інстытутам, прызнаны лепшымі на Усесаюзным аглядзе-конкурсе дыпломных работ студэнтаў архітэктурных спецыяльнасцей.

Дыплама першай ступені і першай прэміі ўдасцоена дыпломная работа В. Дземідовіча. Ён прапанаваў праект рэканструкцыі цэнтра горада Барысава з будаўніцтвам у ім 16-павярховага дома.

Прызнанне на аглядзе-конкурсе атрымалі работы Е. Жаўняровіча і В. Цітова. Першы з іх прапанаваў свой варыянт планіроўкі і забудовы плошчы Заводскага раёна Мінска і будаўніцтва тут 20-павярховай гасцініцы, а другі распрацаваў праект жылога дома будучыні. Абодва маладыя архітэктары атрымалі дыпламы трэцяй ступені і трэцяя прэмія.

МАЙСТРА
СЛОВА

Украінскаму паэту Паўло Рыгоравічу Тычыне — семдзсят пяць год. Гэта ён, паэт, акадэмік, вялікі знаўца роднай мовы, стварыў вядомыя вершы і паэмы, а сваімі перакладамі змог данесці да украінскага народа лепшыя літаратурныя вобразы розных народаў. Паўло Тычына — перакладчык на украінскую мову і многіх твораў беларускай літаратуры, у прыватнасці вершаў Янкі Купалы і яго вечна жывой «Паўлінкі».

Калі чытаеш вершы Тычыны, усім сэрцам адчуваеш дыханне Радзімы, любоў савецкіх людзей да сацыялістычнай бацькаўшчыны, якая з'яўляецца для яго вечнай крыніцай натхнення.

Вершы вялікага майстра слова заўсёды выклікаюць удзячныя пачуцці ў прыхільнікаў паэзіі, дапамагаюць паўней і шырай адчуць прыгажосць чалавечай душы. Няхай жа яшчэ званчэй гучыць голас песняра брацкага украінскага народа. Яго песня — песня міру, песня любові да Радзімы.

Пятро ГАРЭЦКІ.

Да 425-годдзя з дня нараджэння Васіля ЦЯПІНСКАГА

Сцяпан
МАЙХРОВІЧ

З ЗЫЧЛІВАСЦЮ

ДА АЙЧЫНЫ

Сярод перадавых беларускіх асветнікаў-гуманістаў другой паловы XVI стагоддзя Васіль Мікалаевіч Амеляновіч-Цяпінскі (1540—1603) займае адно з вядучых месцаў. Ён шмат зрабіў разам з Сымонам Будным на ніве беларускай культуры і літаратуры.

Цяпінскі з юнацкіх год увабраў лепшыя здабыткі заходнееўрапейскай цывілізацыі, спароджанай эпохай Адраджэння. Тагачасная феадальная рэчаіснасць, што пагражала ў патрыярхальнай адсталасці, была арганічна чужая яго перадавым поглядам на гістарычны ход развіцця грамадства. Сваімі глыбокімі ведамі ён абавязаны духоўнай культуры роднага краю, начытанасці і выключным прыродным здольнасцям. У спалучэнні з пазней набытымі навуковымі ведамі, пачэрпнутымі з твораў заходнееўрапейскіх гуманістаў і Сымона Буднага, самабытная жыццёвая мудрасць пісьменніка ўвянчалася перадавым гуманістычным светапоглядам.

Па свайму паходжанню Цяпінскі — дробны шляхціц. Яго бацька валодаў невялікім маёнткам Цяпіна, недалёка ад Лепеля, якое і перайшло затым у спадчыну пісьменніку.

Пісьменнік цвёрда прытрымліваўся гуманістычных поглядаў на грамадскае ўпарадкаванне і ў тагачасных гарадах бачыў правобраз будучай цывілізацыі краю, што прынесе радзіме, верыў ён, «высокую культуру і ўсёагульную народную асвету». Іншай сацыяльнай надзеі пісьменнік не ведаў і свае памяркоўныя погляды на феадальна-прыгонніцкі лад апраўдваў нейкай шыльвай «жыццёвай неабходнасцю».

І тым не менш, у тая часы барацьбы «рускіх людзей» краю супраць польска-літвыскай агрэсіі і прымусовага акагалічвання беларускага народа, пісьменнік далучыў свой, поўны грамадзянскай мужнасці голас да патрыятычных сіл краю. Разам з імі Цяпінскі самааддана змагаўся за нацыянальную годнасць беларускага народа, абараняючы яго культуру, мову і літаратуру ад напастыў каталіцка-езуіцкіх цемрашалаў. Перад намі — дзеяч гістарычнага складу, адзін з буйнейшых натхніцеляў беларускага патрыятычнага руху той эпохі.

Найбольш поўна Цяпінскі выказаў свае нацыянальныя думы і перадавыя ідэйныя перакананні ў папулярнай у тая часы «Прадмове» да няскончанага перакладу «Евангелля». Трэба пры тым мець на ўвазе, што «Прадмова» Цяпінскага была зусім незвычайная для тагачасных рэлігійных кніг, таму што яна, фактычна, мела мала чаго агульнага з рэлігіяй і больш за ўсё падобна на спавяданне грамадзянскай веры перадавага нацыянальнага дзеяча, заклапочанага цяжкім сацыяльным станам свайго забітага цемрай народа. Перад намі, такім чынам, выдатны гістарычны твор беларускай публіцыстычнай думкі канца XVI стагоддзя і сапраўды чалавечы дакумент, літаратурна-пазнавальнае значэнне якога выходзіць далёка за межы свайго часу.

Перад палітычнымі дзеячамі краю на першы план паўставаў найбольш востры ідэалагічны праблема, непарыўна звязаныя з самім існаваннем беларусаў як гістарычна склаўшага, самабытнага усходнеславянскага народнасці. Свой народ Цяпінскі называе «ад даўных вякоў слаўным», бо яшчэ продкамі яго напісаны на скрыжальях гісторыі незабыўныя подвігі на палях бітваў і на ніве нацыянальнай культуры і асветы. І пісьменнік імкнецца быць вартым сваіх продкаў, якія ўсе свае сілы прыносілі на алтар бацькаўшчыны.

Таму я, казаў пісьменнік-патрыёт, «з убогае свае маестности народу своєму услугою». Пісьменнік на апошнія грошы завёў уласную друкарню, каб сеяць сярод простых людзей краю добрае семя асветы і навукі «не мысленым або красомовным доводэм, не залезанымі, ані часу ужогаючымі словы, але, яко спрыяныи, простыи а шцыйр, правдыве, верне, а створисте з зычливости ку моеи отчизне...»

Патрыятычная дзейнасць Цяпінскага мела дабратворны ўплыў на літаратурную творчасць не толькі сучасных яму беларускіх пісьменнікаў, але таксама на ідэйнае фарміраванне наступных пакаленняў літаратараў, якія бачылі ў Цяпінскім узор патрыятычнага служэння свайму народу.

ПУШЧЫК ЕДЗЕ У ПРАГУ

КІНО

Сцэнарый новага прыгодніка дзіцячага фільма «Пушчык едзе ў Прагу» напісаны савецкім дзіцячым пісьменнікам Ю. Якаўлевым у сааўтарстве з чэшскім драматургам І. Плахеткам і пастаўлен на студыі «Беларусь-фільм» Л. Голубам. У здымках былі заняты як беларускія, так і чэхаславацкія актёры.

Сюжэт новага фільма складаны і дынамічны. Ён расказвае аб дружбе беларускага хлопчыка Юрка і пражскай дзяўчыні Здэны. Гэта дружба нарадзілася ў Артэку. Тут жа Юрка паабяцаў сваёй новай знаёмай пада-

рыць сапраўднае медзведзяня. Аднак, калі ён вярнуўся дамоў, дык забыў аб сваім абяцанні. Але не забыла аб гэтым Здэна. Яна напамніла Юрку, што абяцанні трэба выконваць. І тады Юрка і яго сябра Міхась адправіліся ў пушчу лавіць медзведзяня.

Дзеянне фільма разгортваецца хутка і захопляюча. На шляху дзяцей устаюць непрадбачаныя цяжкасці. А дома тым часам успалашыліся — няма дзяцей. У пушцы ўключыліся нават пагранічнікі. Праз некаторы час быў знойдзены самаробны плят, прыбіты к баругу. Няўжо дзеці ўтапіліся?

А хлопчыкі, аказваецца, упусцілі свой плят і не змаглі дагнаць яго. Уплылі і запасы ежы. У рэбят засталася толькі бляшанка мёду, якая была ўзята для палявання. Нарэшце, яны сустрэлі медзведзяня, і тое, прывабленае мёдам, прывязалася да дзяцей.

Шмат, вельмі шмат прыгод выпала на долю хлопчыкаў. І ўсё ж Юрка стрымаў сваё слова. Юрка, Міхась і Пушчык (так рэбяткі яшчэ ў пушчы называлі касалапага) у Пражскім аэрапорце.

Е. ВЫСОЦКІ.

На здымку: кадр з фільма.

By Mikhail KOTOV,
Executive Secretary,
Soviet Peace
Committee

VIETNAM,

WE ARE WITH YOU!

Every morning the postman brings piles of letters to the Soviet Peace Committee (Moscow, 10, Kropotkinskaja St.). They come from all corners of the Soviet Union.

I opened a letter at random and read: «We, pupils of 11B form, Ozarichi secondary school, Kalinkovich District, Byelorussia, wish to live in peace like all other Soviet people. Peace spells work, happiness and joy. We know the imperialists, especially the US imperialists, do not want peace. We can see this for ourselves. American soldiers are killing peaceful civilians in Vietnam. The American rulers deny other people their right to freedom and peace, but we know that peace will triumph. May the small sum of money we have collected serve the cause of peace». (Enclosed was a money order. The children had sent

their money to help the people of Vietnam).

Think about these lines, written by a group of Byelorussian children, clearly showing the great feeling of internationalism, inherent in all Soviet people. Feelings of fraternity and solidarity have particularly increased today, when the American aggressors are escalating their war in Vietnam and are scattering napalm onto peaceful cities and villages in a country which has had more than its share of suffering; when they are destroying crops and burning the very soil of Vietnam.

The USSR has been swept by a mighty wave of meetings, demonstrations and conferences — a wave of popular indignation against the 20th century barbarians; a wave of solidarity with the people of Vietnam. Millions of Soviet people took part, and factory workers and peo-

sants, scholars and writers, boys and girls — all angrily denounced those who are seeking to beat the people of Vietnam to their knees. They speak of their admiration for the staunchness and courage of the Vietnamese patriots who are heroically fighting to hurl the aggressors from their land.

«Vietnam, we are with you!» people are saying throughout the length and breadth of the Soviet Union, and these words sound as a call, as a pledge of the Soviet people's readiness to come to the assistance of the people of Vietnam.

The Soviet people unanimously support all the steps taken by their government in support of the courageous fight of the people of Vietnam. Every Soviet citizen is prepared to do his utmost to end the war that is raging in that part of the world

and to drive the occupationists from Vietnamese soil. This readiness is being expressed in different ways, one of which is the Help Vietnam Fund.

Let us turn to our letters again. Vladimir Rozenfeld, a lawyer from Voronezh, writes: «My mother died recently. My wife and I have no children. Therefore we have decided to send 1,000 roubles to help the people of Vietnam. The US imperialists have allocated hundreds of millions of dollars for waging their war in Vietnam. I consider it my duty to do whatever I can to help the just struggle being waged by the people of Vietnam for freedom. If need be, I am prepared to go to Vietnam to fight shoulder to shoulder with my Vietnamese brothers against the aggressors».

A. Mayevsky, an inventor living in Moscow, has donated the entire sum received for his latest invention (1,000 roubles) to the Help Vietnam Fund.

Money is pouring in from all directions—from women's councils in Vilnius, Kaunas and Tu-

la, from collective and state farms in Lithuania and Latvia... V. Lebedeva, a resident of Gorky, sent 10 roubles with a note: «For the women and children of Vietnam». A group of young people living in the Timiryazevsky District (Kharkov) sent 35 roubles: «For the Vietnamese youth».

Hundreds of short notes, but how much warmth lies behind them!

The money is used to purchase medicines, food and clothing. Schoolchildren and Young Pioneer units are buying toys for the children of Vietnam. Soviet women have collected over 200,000 roubles and have sent food and medicines.

Soviet fighters for peace, following the example of peace champions throughout the world, are doing everything they can to show by actual deeds their willingness to help Vietnam.

The aggressors should bear this in mind. They must realise that all Soviet citizens, without exception, are on the side of Vietnam.

Соединенные Штаты используют все средства политического и экономического давления для того, чтобы заставить своих партнеров по НАТО принять участие во вьетнамской войне. Последние, однако, проявляют мало желания таскать каштаны из огня для дяди Сэма.

- Опасность в районе Паломареса не миновала
- Обнаружена четвертая ядерная бомба
- Пентагон пытается заглушить тревогу миллионов людей

ДЕЛО О ПРОПАВШИХ БОМБАХ

Ядерные бомбы все еще ищут. У побережья Испании в районе Паломареса кипит бурная деятельность. Десятки траулера, плавучих кранов, быстроходных катеров бороздят прибрежные воды. Над ними непрерывно летают самолеты, кружат вертолеты. Работа идет и днем и ночью. В Средиземное море направлены две специально оборудованные подводные лодки.

Рассказывая о ходе «операции Паломарес», кое-кто из западных корреспондентов не прочь предстать поиски потерянной бомбы как забавную историю. Десятки испанские купальщики развлекаются, наблюдая за действиями водолазов. Но местным жителям не до смеха. Крестьянам приказано прекратить вывоз на рынки выращенных ими овощей, запрещен забой скота. Жителям, оказавшимся непосредственно в районе катастрофы, приказано сжечь свою одежду.

Люди встревожены. Опасность не миновала. А что если бы бомбы взорвались? — задают себе вопрос многие.

Зловещая история с пропав-

шими бомбами началась 17 января. Небо над испанской провинцией Альмерия озарило вспышкой. Стекла задрожали от тремового раската. На дома и огороды обрушился дождь из горящего бензина и искореженного металла. Стало известно, что в воздухе столкнулись два огромных самолета ВВС США: атомный бомбардировщик «В-52» и самолет-танкер «КС-135». В последний момент перед катанультивированием оставшийся в живых пилот успел нажать кнопку, и «ядерные устройства» опустились на парашютах на дно моря.

Сколько этих «ядерных устройств» нес на борту американский бомбардировщик? Сначала сообщили — два, мощность в 25 мегатонн каждое. Но вот как будто бы две смертоносные игрушки найдены, а поиски и из суше и на море продолжают. Сообщают: нашли третью. Обнаружена четвертая бомба. Она лежит на глубине 700 метров в пяти милях от берега.

Пентагон и государственный департамент дают противоречивые объяснения. Генералам и дипломатам очень хотелось бы замять скандальное дело.

Но о потерянных ядерных бомбах узнал весь мир. И поэтому вашингтонские пропагандисты стараются хотя бы затушить зловещие детали истории, заглушить тревогу миллионов людей, и прежде всего в странах, связанных с Соединенными Штатами военными союзами. Известно, что это не первая катастрофа с американскими атомными бомбардировщиками, совершающими полеты над территорией как самих США, так и многих стран, входящих в НАТО, СЕАТО, СЕНТО. Тринадцать раз бились на взлете, терпели аварию при посадке, воспламенялись в воздухе самолеты США с атомными и водородными бомбами, тринадцать раз вывалили обломки, но грибовидного облака не было. Однако несколько раз, и это отмечали американские ученые, лишь счастливая случайность уберегала мир от ядерного взрыва. До каких пор будет продолжаться смертельно опасные забавы американской военщины? — спрашивают сегодня люди.

Г. ВАСИЛЬЕВ.

КРЫЛЬЯ ВОЗДУШНЫХ ПИРАТОВ

Бундесвер из всех сил рвется к ядерному финишу. На военно-воздушных базах ФРГ размещаются свыше 800 реактивных истребителей-бомбардировщиков типа «Старфайтер», способных нести ядерное оружие. Всего на вооружении бундесвера имеется 11 эскадрилий «Старфайтеров». Две из них именуется «фронтовыми» и дислоцируются в Ягеле и Эггебене, близ границы с Данией. Две другие размещены в Меммингеме (Бавария) и в Лене (Шлезвиг-Гольштейн). Они выполняют в основном разведывательные функции. Две эскадрильи находятся в долине Дунай — близ Нейбурга и Витмунда. Это самолеты-перехватчики, оснащенные ракетами. Пять соединений «Старфайтеров», по 50 самолетов в каждом, состоят из истребителей-бомбардировщиков. Они оснащены атомными бомбами.

Вес каждой бомбы — 910 килограммов, а ее взрывная сила равна 50 атомным бомбам, сброшенным в Хиросиме. Эскадрильи бомбардировщиков находятся на военных базах в районах городов Меммингем, Лехфельд, Бюхель, Нёрвенних и Рейне. Они всегда заправлены горючим и готовы в течение 17 минут под-

няться в воздух. Нацелены эти машины на районы ГДР, Польши и Советского Союза.

Как свидетельствует западногерманский журнал «Шпигель», по замыслу НАТО и руководителей западногерманской «Люфтваффе», ФРГ должна обладать возможностью «сама начать наступление». Отсюда вывод: «Западногерманские военно-воздушные силы должны иметь главным образом наступательные истребители-бомбардировщики».

Оценивая эти военные приготовления, «Шпигель» отмечает, что военные руководители Бонна, создавая «Люфтваффе», придерживались тактики постепенного наращивания сил, исходя из того, что «США не смогут сделать шага назад» и в конце концов согласятся с предоставлением бундесверу атомного оружия. Фактически они добились того, что атомные бомбы есть на базах ФРГ, хотя это оружие символически охраняется американцами.

Но пусть знают боннские реваншисты, что любая военная авантюра, предпринятая против социалистических государств, будет встречена сокрушительным ударом.

В. СДОБНОВ.

— За мной!

«Кричит сайенс монитор». Бостон.

- ХРОНИКА ● ХРОНИКА ● ХРОНИКА ● ХРОНИКА
- ВАШИНГТОН. Сенатор Морзе унёс в сенате два проекта резолюций, у якіх прапануецца пазбавіць прэзідэнта ЗША шырокіх паўнамоцтваў адносна вядзення вайны ў В'етнаме, а таксама пачаць стараннае расследаванне ролі ЗША ў в'етнамскім канфлікце. Сенатар прапануе абмежаваць палажэнні рэзалюцыі кангрэсу, на аснове якой прэзідэнт атрымаў права фактычна аднаасобна вырашаць усе пытанні, якія датычаць в'етнамскай вайны. Ён прапануе таксама даручыць сенатскай камісіі па замежных справах «правесці поўнае і дэталёвае расследаванне ўсіх аспектаў палітыкі Злучаных Штатаў у В'етнаме». Морзе асудзіў «неаб'яўленую і незаконную вайну» ў В'етнаме.
- ПРАГА. Тут закончыўся працэс па справе былога старасты фашыскага канцлагера Маутхаузен А. Келеберца. Як паведамляе газета «Рудэ права», шматлікія сведкі польскай і чэшскай нацыянальнасці — пацвердзілі, што абвінавачваемы неаднаразова прымаў удзел у масавым знішчэнні зняволеных.
- Пражскі гарадскі суд прыгаварыў Келеберца да вышэйшай меры пакарання — расстрэлу.
- ПАРЫЖ. Амерыканскае ваенна-паветранае каманда-
- ванне на Тайвані афіцыйна паведаміла аб размяшчэнні 130 транспартна-дэсантных самалётаў «Геркулес» на авіябазе Гунгуан, перадае агенства Франс Прэс. Самалёты размяшчаюцца на Тайвані «ў сувязі з абаронай амерыканскіх пазіцый на Далёкім Усходзе». З надзейных крыніц стала вядома, адзначае агенства, што ўсяго на Тайвані размешчаюцца тры транспартна-дэсантныя эскадрылі і пяць тысяч чалавек абслугоўваючага персаналу.
- БОН. Бонскі міністр «па справах федэральнага савета абароны» Кронэ зноў выступіў з патрабаваннем, ажыццяўленне якога фактычна азначала б паглынне Германскай Дэмакратычнай Рэспублікі заходнегерманскай дзяржавай. У прамове, сказанай на сходзе ХДС у Гельмштадце, Кронэ даў зразумець, што далучэнне ГДР да заходнегерманскай дзяржавы з'явілася б умовай «гэтаўласці ФРГ да адмовы ад атамнай зброі».
- Гэта выступленне бонскага міністра паказвае, што ўрад ФРГ мае намер і ў далейшым перашкаджаць вырашэнню пытанняў, звязаных з раззбраеннем, высокую патрабаванні аб «германскім уз'яднанні» на ўмовах, распрацаваных Бонам.
- ХРОНИКА ● ХРОНИКА ● ХРОНИКА ● ХРОНИКА ● ХРОНИКА

(Заканчэнне. Пачатак у №№ 1—5).

А за акном чуваць—гудзе, ракоча нястомны рабацяга трактар... Хто там сядзіць за рулём? Хто там змяніў Сярожку?

— А я ўчора думала-думала, думала-думала,—шчабеча Сонечка,—і ўспомніла: спекулянт! А што гэта, мамка? Што?

— Вырасцеш, дочка, яшчэ трохі і тады зразумееш, тады я скажу. Ты—харошая, ты больш не будзеш пытацца?

— Не буду.

...Галія ідзе па расе каля пшаніцы, туды, дзе дарога ў поле.

«Не, ён — не толькі спекулянт,—у думках гаворыць яна, нібы яшчэ ўсё размаўляючы з дачкой.—Ён—бязлівец, злосны, плюгава, шкодны чалавек. Ён ніколі не быў тваім бацькам, дачушка мая, не быў маім мужам. Ніколі!»

Яна ўспамінае яго бараду. Кудлатую, рыжую, з пчоламі,

колькі за ноч узняў зямлі яе Сярожка. А можа, гэта ён яшчэ сядзіць за рулём? Не, не ён. Нават трактар ракоча не так,—даходзіць у сэрца яго несіханы, бязлітасны, добры, любімы гул. Не, не ён.

Няхта ідзе па дарозе...
Божа мой—ён!

Галія хацела рвануцца, пабегчы туды, але спынілася—глядзіць. Сярожа ідзе без шапкі, у сінім расхрыстаным на грудзях камбінезоне—такі самы, якім яна бачыла яго праз акно.

«Не, ён не ўбачыць мяне! Не, не цяпер!»

Яна сшыла са сцэжкі ў пшаніцу.

Сяргей ідзе і не бачыць над калоссам яе галавы ў белай хустцы, пад колер імглы. Ды ён сюды і не глядзіць... Толькі на яго, услед яму глядзіць Галіны карыя, сумныя вочы...

«Вярніся ты хоць як-небудзь назад, мая харошая, мая загубленая маладосць! Вярніся, заспявай мне вяслую песню пра чорную галку, якая яшчэ ўсё твая, зірні мне ў вочы, і я сама падпалю гэты хутар, вазьму дзяцей, пайду за табой усюды, куды скажаш!»

А пшаніца, якая пшаніца навокал! Густая, чыстая, высокая. Так і трэба!

Галія яшчэ не думае пра гэта: толькі адчувае. Мазольная спрытная рука жніі пайшла па каласах, і пяшчотныя дотыкі іх разбудзілі ў душы начуці светлай, харошай палёгі...

«Іван Сцяпанавіч! Дзядзька

Іван! Дапамажыце мне, дзядзька!»

Галіны вусны шэпчаць гэта, як даўно завучаныя словы. І дзядзька Іван, разумны Іван Сцяпанавіч, той самы Іван Чарнагрэбень—падпольчык і гарманіст у мінулым, цяпер—старшыня іх калгаса, глядзіць на Галію з-пад густых, ужо як быццам з сівізнаю брывей.

«Што ты хочаш, Галіна?» — пытаецца ён.

«Дзядзька Іван, я не хачу там жыць, вазьміце вы мяне назад у нашу вёску. Зрабіце мне хатку, і мы з Ангосем адробім, за ўсенька адробім. Здыміце з мяне яго прозвішча, дзядзька Іван. То ж вы і самі ведаеце ўсё—хто ён, хто я і хто мае дзеці...»

«Не плач, Галіна, не трэба,—гаворыць дзядзька Іван.— Не плач, Уладзім».

А Галія плача. Ідзе па дарозе і плача. Праз імглу і праз слёзы, што засланілі ад яе гэты пракляты, яшчэ ўсё не зраўнаваны з зямлёю хутар, працягваюцца тонкія загарэлыя ручкі, цёпла кладуцца на шую яе і каля самага вуха чуваць:

«Ты харошая, мамка мая!»

«Не, гэта ты харошая, ты, маё сонейка, ты лепшая за ўсіх! І доля твая будзе не такой, як у мамы. Ніхто не памыецца з твайго жыцця...»

А трактар гудзе і гудзе...

Там—не Сярожка. Ды гэта нічога. Ноччу будзе зноў ён. Зноў будзе балец па ім яе душа, да самага світанні...

Няхай сабе!—абы толькі гудзеў.

ПРЫГОДЫ ХЛОПЧЫКА БУЛЬБІНКИ

Пасля таго, як у аўтобусе па дарозе ў «Крыжоўку» Бульбінка пазнаёміўся з Чыпаліна, мы згубілі яго след. Кажалі, ён з італьянскім сябрам заблудзіўся ў лесе. Сын нашай зямлячкі з Італіі Андрэ знайшоў іх знісленымі і паклаў у свой чамадан. Толькі ў Італіі Андрэ ўспомніў пра Бульбінку і Чыпаліна і выпусціў іх на волю.

Цяпер мы можам працягнуць расказ аб іх прыгодах.

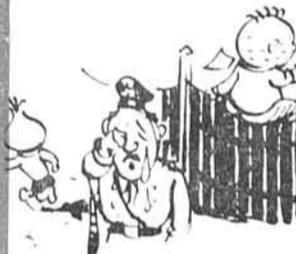

— На заводзе забастоўка. Трэба перадаць рабочым гэтыя лістоўкі...

— О, Чыпаліна, давай іх сюды! Але як мінуць паліцэйскага?

— Ён зараз у мяне заплача! — усміхнуўся Чыпаліна і падышоў да паліцэйскага.

І паліцэйскі заплакаў. Бо Чыпаліна — гэта ж хлопчык-чыбулька. Тым часам Бульбінка ўздзеў на браму і начаў кідаць лістоўкі ў двор завода.

У Оршы ёсць музычная школа-сямігодка. Па класу фартэпіяна, скрыпкі, баяна, домры, акардэона і кларнета тут займаюцца дзесяці хлопчыкаў і дзяўчынак. Адно з выхаванак школы першакласніцу Любу БУГЛАК вы бачыце на гэтым здымку.

СПОРТ

ПАШАНА МІНЧАНІНУ

Юрый Смалякоў, студэнт з Мінска, перамог у турніры на кубак Спрэафіка — традыцыйных спаборніцтваў мацнейшых шпажыстаў свету, якія праходзілі ў Мілане. Трое — Смалякоў, швед Іан Ског і экс-чэмпіён свету аўстрыец Раланд Лозерт атрымалі ў фінальным турніры па пяць перамог. Але прыз быў уручаны савецкаму спартсмену, які атрымаў меншую колькасць уколаў.

«КАСМІЧНАЯ СПІРАЛЬ» ПЕРАМОГІ

Іх выступленне было кульмінацыйным у час адвольнага катання пар на чэмпіянаце Еўропы ў Браціславе. Тысячы глядачоў, затаіўшы дыханне, сачылі з трыбун мясцовага зімовага стадыёна за іх плаўнымі, дзівосна дакладнымі і пры-

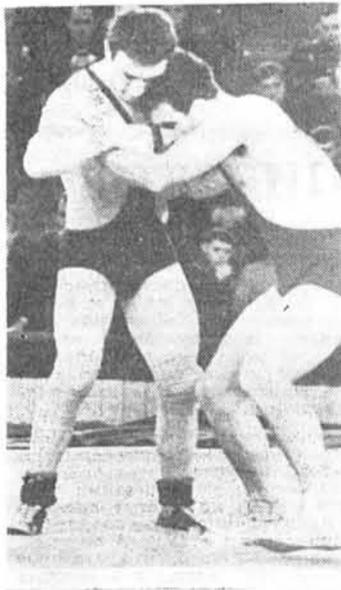
гожымі рухамі. А калі, дэманструючы так званую «касмічную спіраль», фігурыстка амаль лежачы кружыла на ўнутраным рабры канька вакол свайго партнёра, трыбуны выбухнулі гулам захаплення. Гэтай парай былі выдатныя савецкія спартсмены, чэмпіёны свету, Еўропы і Алімпійскіх гульняў ленінградцы Людміла Белавусава і Алег Пратопоў.

Ленінградцы атрымалі самыя высокія ацэнкі, а двое суддзяў далі ім максімальны бал—6.

У спаборніцтвах выступалі яшчэ дзве савецкія пары, і абедзве таксама занялі высокія месцы. Масквічы Таццяна Жук і Аляксандр Гарэлік заваявалі сярэбраныя медалі, а іх землячкі Таццяна Гарасева і Георгій Праскурын апынуліся на чацвёртым месцы.

НА ДЫВАНЕ ЦЫРКА

У памяшканні Мінскага цырка закончыўся міжнародны турнір па класічнай барацьбе на прыз выдатнага рускага

барца Івана Паддубнага. У спаборніцтвах прынялі ўдзел 27 савецкіх і столькі ж зарубежных спартсменаў з Венг-

рыі, Польшчы, Румыніі, Чэхаславакіі і іншых краін.

Аматарам барацьбы нашай рэспублікі асабліва прыемна, што сярод пераможцаў тры беларускія спартсмены. Гэта В. Бульнка, Д. Коган і У. Сусіч. Прычым Сусіч заваяваў самы ганаровы прыз—у цяжкай вазе, у якой некалі бораўся праслаўлены рускі асілак І. Паддубны. Беларускаму спартсмену давялося памерацца сіламі з чэмпіёнам таўскай алімпіяды венграм І. Козма. Хоць вага венгерскага гіганта перавышала вагу нашага барца на 35 кілаграмаў, перамога дасталася Сусічу.

НА ЗДЫМКУ: адна з сутычак барцоў на прыз Івана Паддубнага.

Фота І. Стэца.

РЕДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ

НАШ АДРАС:

МІНСК, ЛЕНІНСКІ ПРАСПЕКТ, 77, ДОМ ДРУЖУ.
РЕДАКЦЫЯ ГАЗЕТЫ «ГОЛАС РАДЗІМЫ».
ТЭЛЕФОНЫ: 6-19-31, 6-97-92, 3-25-52.

ВАС ШУКАЮЦЬ І ЧАКАЮЦЬ СВАЯКІ

АСМАЛОУСКЮ Ніну Сцяпанавічу, вывезеную тэглераўцамі ў 1943 годзе ў Германію, шукае мамі АСМАЛОУСКАЯ Ганна Аляксандраўна, якая жыве па адрасе: Магілёўская вобл., Клімавіцкі раён, вёска Гарадзешня.

КАБАНАВА Рыгора Акімавіча і КАБАНАВА Кузьму Акімавіча, шукае іх пляменьнік ГАЛАГАНАЎ Уладзімір Аляксандравіч, што жыве ў г. Гомелі, вул. Чырвонаармейская, 2-а, кв. 34.

Усіх, каму вядомы лёс гэтых людзей, просім паведаміць па ўказаных адрасах, або ў рэдакцыю нашай газеты.